

være paa sin Plads at frembrage dem. Hæren har 16—1,800 Underofficerer, hvoraf der paa enkelte Tider af Aaret ikke er Brug for mere end Halvdelen, disse Mænd ville kunne være fortræffelige Lærere i Gymnastiken, de ville forstaae at undervise i dette Fag paa engang med Alvor og Munterhed, saaledes som det skal gjøres, dem kan man sende ud i Communerne at fixe Drengene op, at lære dem at springe over Hesten, Klattre o. s. v. (Tscherning: hvem skal betale dem?), det kan vi siden komme til, det ligger nu ikke for. Man kunde desuden benytte de hjemforlovede Undercorporaler, ogsaa de ville kunne yde god Tjeneste som Gymnastiklærere. Søvrigt er der endnu en Bei, der som saa mangen anden god Bei er paapeget af det ærede geniale Medlem (Tscherning) her ligeoverfor. Han sagde nemlig forrige Gang, da denne Sag var for: „vi vil ikke have Gymnastiken, thi man giver os ikke Noget for den“, men jeg siger: lad os beholde Gymnastiken og see at faae Noget for den. Det ærede Medlem forlangte en Lettelse i Tjenestetiden, han vil have, at Recrutfkolen skal være kortere, end den nu er; men der kan Intet være til Hinder derfor, naar det udfrevne Mandskab strax ved Indkaldelsen er i Besiddelse af de Færdigheder, der først skulle udvikles og bringes tilveie i Exerceerskolen. I saa Henseende kan Hindringen ikke komme fra den meget ærede Krigsminister, idet der jo ikke kan være nogen Mand her i Landet, der mere end han er interesseret i, at Ungdommen oplæres i legemlige Færdigheder; der kan Intet være til Hinder for en forminsket Tjenestetid, naar de og de Betingelser ere tilstede (Tscherning: gaaer han ind paa det?), det kan være, at han gjør det, lad os først spørge ham ad, inden vi jage Gymnastiken bort (Tscherning: lad ham begynde med det).

Saa længe saaledes flere Midler ikke ere forsøgte, vil det efter mit Skjønnende være meget beklageligt, om Gymnastiken skulde forsvinde fra det Land, som har udmærket sig ved at være det første, der har indført Gymnastikundervisningen i Almue-skolerne, samtibidig med at andre Lande og navnlig saadanne Nationer, for hvilke vi føle den største Sympathi, og til-

hvilke vi ere knyttede ved Historiens og Slægtskabets Baand, s. Ex. Frankrig og Sverrig, af yderste Evne anstrenge sig for at fremme denne Undervisning. I Frankrig er der i de sidste Aar gjort ganske Overordentligt for at fremme Gymnastikundervisningen i Almue-skolerne; i Sverrig har for 15 à 20 Aar siden, jeg husker ikke saa nøie Aarstallet, King, som ikke var nogen gammel Fægtemester eller Militair, men en berømt Digter og dygtig Anatom indført, som det ærede Medlem for Høibets Amts 2den Valgkreds vil vide, en rationel Gymnastik og udviklet den i en saadan Grad, at den af hans Elever, Georgey og Indebetou, endog er bragt til England. Og siden jeg nævner England, hvad vilde Angelsaxerne være uden deres Sportvæsen, uden deres Dygtighed i alle legemlige Færdigheder? Hvad er Grunden til denne Ro, Selvtillid og Frimodighed, hvormed en Engländer træder frem overalt i Verden? Det kan være begrundet deri, at han føler sig som Medlem af en af de største og mægtigste Nationer, det kan ogsaa ligge i Folkeracen, men det er ogsaa grundet deri, at han føler, at han bærer sit Forsvar med sig, at han kan bruge sine Hænder, og at han er Herre over de Kræfter, der hvile i hans Legeme. Det er Noget, der er karakteristisk for Engländerne, at samtibidig med, at de have gjort Alt for at udvikle den døde Maskine af Staal og Jern, er der ikke Noget, som de respectere mere end den Maskine, hvor det Mandelige boer og hvorigennem det virker; de have bestandig gjort alt Muligt for at udvikle sig i legemlig Henseende.

Alt ophæve Gymnastiken vilde være saameget mere beklageligt, som jeg troer, at man kan sige, at der er meget saa Folk, der i den Grad savne Alt, hvad der hedder — jeg kan ikke finde noget bedre Ord, og det maa derfor undskylbes, at jeg bruger et fremmed Udtryk — Sportvæsen; der er meget saa Folk, der ere saa tunge og ubehjælpomme som vi. Nu siger man, og den ærede Forslagsstiller sagde det: Den Gymnastikundervisning, vi faae i Landshøyskolerne, duer ikke; der er ærede Medlemmer her i Thinget, som have sagt, at de, naar de bleve Recrutter, ikke kunde huse det